

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/214/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5916203867
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5916203867.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: L. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/XX, XXX XX B., zastúpený spol. Advokátska kancelária SLAMKA & Partners, s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 4.557,82 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 7C/111/2016-57 zo dňa 27. júla 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 7C/111/2016-57 zo dňa 27. júla 2017 v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,33 Eur p o t v r d z u j e a v časti výroku o určení lehoty na plnenie mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 551,33 Eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 7C/111/2016-57 zo dňa 27. júla 2017 vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Vo výroku, ktorým v ostatnej časti súd žalobu zamietol, z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 7C/111/2016-57 zo dňa 27. júla 2017 n e d o t k n u t ý .

Žalobca n e m á voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,33 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). V ostatnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). Súčasne vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou na okresnom súde dňa 20.07.2016 si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo výške 4.557,82 eur, ktorá predstavuje trovy obhajoby v trestnom konaní v sume 1.557,82 eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur. Svoju žalobu odôvodnil tým, že uznesením OOPZ v Ružomberku zo dňa 13.06.2013 ČVS: ORP - 346/00 - RK - 2013 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, voči ktorému podal obvinený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodla dňa 16.07.2013 prokurátorka Okresnej prokuratúry Ružomberok uznesením č. k. 1Pv 240/13 - 4 tak, že sťažnosť zamietla ako nie

dôvodnú. Následne na obvineného L. N. bola podaná na Okresnom súde Ružomberok obžaloba pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Okresný súd Ružomberok rozsudkom č. k. 8T/93/2014-473 zo dňa 15.06.2015 obžalovaného L. N. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil. Odvolanie prokurátora, ako aj poškodenej G. C., bolo uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 3To/133/2015 zo dňa 28.01.2016 zamietnuté. Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 8T/93/2014-473 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22.01.2016. V priebehu trestného konania si žalobca zvolil obhajcu, ktorý obvinenému na základe uzavretej zmluvy vystavil faktúry č. 2015/20 zo dňa 07.05.2015 na sumu 750 eur, splatnú 25.05.2015 a faktúru č. 2016/11 zo dňa 05.02.2016 na sumu 688,30 eur, splatnú 25.02.2016, pričom žalobca tvrdil, že uvedené faktúry uhradil. Pre potreby konania bol vypracovaný MUDr. Tiborom Letkom Znalecký posudok č. 61/2014 zo dňa 26.09.2014, za vypracovanie ktorého mal žalobca zaplatiť sumu 119,52 eur. Nárok na náhradu škody v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktorá škoda vznikla titulom trov obhajoby v trestnom konaní, žalobca uplatnil v sume 1.557,82 eur. Ďalej si žalobou žalobca uplatnil i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s poukazom na ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keď po začatí trestného stíhania došlo k celkovému zhoršeniu priateľských vzťahov medzi žalobcom a bývalými kolegami, kamarátmi, ktorí voči nemu zmenili osobný postoj, prestali s ním komunikovať, vyhýbali sa jeho spoločnosti. Dôsledkom trestného stíhania bolo aj zhoršenie zdravotného stavu žalobcu, nastali problémy so srdcom, vysokým krvným tlakom, ktoré liečenie si vyžiadalo aj medikamentóznou liečbu. Nemenej závažnou skutočnosťou je aj dĺžka samotného trestného konania, keď od vznesenia obvinenia do právoplatného skončenia veci uplynuli takmer 3 roky. V tomto období došlo k závažným zásahom do života poškodeného nielen v súkromnom živote, ale aj v spoločenskom uplatnení a vzhľadom na uvedené skutočnosti si žalobca uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 3.000 eur.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení doručenom okresnému súdu dňa 26.08.2016 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Nestotožnil sa s tým, že by nezákonným rozhodnutím, od ktorého žalobca odvodzuje svoje nároky, bolo práve uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia voči žalobcovi v spojení s uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Ružomberok zo dňa 16.07.2013. Neskoršie rozhodnutie o oslobodení žalobcu spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi bolo nezákonné. Žalovaný pritom poukázal na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom sa vyžaduje, aby nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činnom v trestnom konaní určoval súd. Súd preto nemôže byť orgánom príslušným na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a k takémuto záveru nie je možné dôjsť ani extenzívnym výkladom ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona. Zodpovednosť štátu upravená zákonom č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu a nie je prípustné rozširovanie skutkových podstát upravujúcich vznik prípadných nárokov podľa tohto zákona. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí. V uvedenom smere poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 163/2013. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu, a preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Jedine súd v ďalšej fáze konania je oprávnený rozhodnúť o vine, resp. nevine obvineného. Paušálne zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že nedošlo k odsúdeniu obvineného a len preto, že objektívna zodpovednosť je súdom vykladaná nad rámec zákona, je v rozpore so zmyslom a účelom zákona. Žalobca si trestné stíhanie zavinil sám a akákoľvek náhrada škody by bola v rozpore s dobrými mravmi. Nešlo v danom prípade o žiadny svojvoľný postup orgánov činných v trestnom konaní, ale o jediný možný a zákonný postup pre zistenie trestnoprávnej zodpovednosti za skutok, ktorý sa stal a je trestným činom. Dal do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom náleze IV. ÚS 296/2014 zo dňa 06.05.2015 konštatoval, že aj prípadné oslobodenie páchatela spod obžaloby v trestnom konaní neznamená, že sa nedopustil protiprávneho konania, čo má vplyv na príčinnú súvislosť medzi škodou, ktorej náhradu si uplatňoval a obvinením, ktoré mu bolo v trestnej veci vznesené. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 8T/93/2014-473 zo dňa 15.06.2015, ktorý konštatoval, že dôkazná situácia neposkytuje dostatočný podklad na rozhodnutie o vine obžalovaného a v tomto prípade súd aplikoval zásadu in dubio pro reo. Hoci žalovaný popieral samotný základ nároku uplatnený žalobcom v tomto konaní, tvrdil, že navyše žalobca nepredložil zmluvu

o poskytovaní právnych služieb, na ktorú sa odvoláva a na základe ktorej mali byť vystavené faktúry č. 2015/20 a č. 2016/11, a tiež z predložených faktúr nie je vôbec zrejmé, že sa týkajú konkrétnej trestnej veci, resp. za aké konkrétne úkony právnej služby sú vystavené a ani, či boli vôbec zaplatené žalobcom. Tieto faktúry sa mohli týkať poskytovania aj iných právnych služieb. Predmetné faktúry nepreukazujú vynaložené trovy žalobcu v trestnej veci sp.zn. 8T/93/2014. Taktiež predložené vyúčtovanie za znalecký posudok vo výške 119,52 eur smeruje k osobe K. E. a žiadnym spôsobom z neho nevyplýva, že bolo zaplatené žalobcom, resp. že vôbec bolo zaplatené. Pokiaľ si žalobca uplatňoval nemajetkovú ujmu vo výške 3.000 eur, nešpecifikoval, v akej výške si škodu uplatňuje za nezákonné trestné stíhanie a v akej výške za neprimeranú dĺžku konania, keďže ide o 2 rozdielne tituly na uplatnenie nároku na náhradu škody. Navyše, nie je zrejmé, v akej výške mu mala vzniknúť škoda z titulu poškodenia jeho dobrého mena a v akej výške mu mala vzniknúť škoda z titulu ujmy na zdraví. Žalobca uvádzal len všeobecné skutočnosti o tom, že trestným stíhaním bol v podstatnej miere ovplyvnený jeho súkromný, pracovný a spoločenský život. Nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jeho nárok podporovali a preukazovali, že škoda v takejto výške skutočne vznikla. Neoznačil osoby, ktoré zmenili v dôsledku trestného stíhania svoje správanie voči nemu, neuviedol pracovné príležitosti, ktoré mu v dôsledku trestného stíhania unikli, nekonkretizoval škodu, ktorá mu mala vzniknúť na zdraví. V časti žaloby týkajúcej sa náhrady škody z titulu neprimeranej dĺžky konania zdôraznil, že je síce potrebné akceptovať judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ustanovenia súdov SR, avšak v danom prípade takáto neprimeraná dĺžka konania zistená nebola.

4. Nároky žalobcu súd posudzoval podľa príslušných ustanovení § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. a), ods. 2 § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Z pripojeného spisu Okresného súdu Ružomberok sp.zn. 8T/93/2014 bolo zistené, že uznesením OOPZ v Ružomberku zo dňa 13.06.2013 ČVS: ORP - 346/00 - RK - 2013 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažnosť obvineného voči vyššie uvedenému uzneseniu prokurátorka Okresnej prokuratúry Ružomberok zamietla ako nie dôvodnú uznesením č.k. 1Pv/240/2013-4 zo dňa 16.07.2013. Dňa 03.11.2014 bola na Okresnom súde Ružomberok podaná obžaloba pod č. 1Pv/240/2013/5508-44 zo dňa 03.11.2014 na žalobcu. Okresný súd Ružomberok rozsudkom sp.zn. 8T/93/2014-473 zo dňa 15.06.2015 obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil. Odvolanie okresného prokurátora, ako aj poškodenej G. C., bolo uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/133/2015-506 zo dňa 28. januára 2016 zamietnuté. Z odôvodnenia citovaného rozsudku Okresného súdu Ružomberok vyplynulo, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby pre skutok, ktorým údajne spáchal trestný čin (prečin) ublíženia na zdraví a trestný čin (prečin) výtržníctva, a to z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Z odôvodnenia uznesenia senátu Krajského súdu v Žiline, č.k. 3T/133/2015-506 zo dňa 28. januára 2016, ktorým bolo odvolanie okresného prokurátora a odvolanie poškodenej zamietnuté, vyplýva, že v danom prípade použitie zásady in dubio pro reo bolo na mieste. Záver súdu, že skutok aspoň v základných obrysoch sa stal (viď poranenie poškodenej), ale nie je trestným činom, je preto správny. Použitie tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak rozumné pochybnosti o skutkovej otázke trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých relevantných dostupných dôkazov.

5. Príslušným orgánom, s ktorým sa mal v predmetnej veci nárok predbežne prerokovať, je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. ch) zákona č. 514/2003 Z. z.). V prejednávanej veci mal súd preukázané, že žalobca listom zo dňa 29.04.2016 si uplatnil svoj nárok na náhradu škody spôsobenej žalobcovi uznesením OOPZ v Ružomberku zo dňa 13.06.2013 ČVS: ORP - 346/00 - RK - 2013 v spojení s uznesením Okresnej prokuratúry Ružomberok 1Pv 240/13 - 4 zo dňa 16.07.2013. Uvedená žiadosť na náhradu škody bola Generálnou prokuratúrou SR odmietnutá ako nedôvodná, a to listom zo dňa 27.06.2016. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd mal v konaní preukázané, že bola splnená podmienka predbežného prerokovania nároku na príslušnom orgáne. Pokiaľ ide o právny základ žalobcom uplatneného nároku, súd dospel k záveru, že základ uplatňovaného nároku v súdnej veci je daný. Uvedený záver vyplýva z tej skutočnosti, že voči žalobcovi ako obvinenému v trestnom konaní bolo vznesené obvinenie, pričom žalobca sa v priebehu celého trestného konania bránil voči vzneseniu predmetného obvinenia, a to prvotne podaním sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa OOPZ, ktorým bolo vznesené obvinenie, pričom predmetná sťažnosť bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Ružomberok ako nedôvodná zamietnutá. Napriek tomu, že predmetné uznesenia neboli následne v rámci trestného konania pre nezákonnosť formálne zrušené, avšak účelom uznesenia o

vznesení obvinenia je odsúdenie páchatela (v súdnej veci žalobcu), k čomu však nedošlo, žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Ružomberok v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline oslobodený z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol stíhaný, nie je trestným činom, z čoho potom možno vyvodíť materiálnu nezákonnosť rozhodnutí tak vyšetrovateľa, ako aj prokurátora. Uvedenú filozofiu právnej úpravy vzťahujúcej sa na odškodňovanie potvrdzujú aj závery judikatúry týkajúce sa trov obhajoby, podľa ktorej zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela súdna judikatúra k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (uznesenie NS SR z 18.08.2010, sp.zn. 4MCdo 15/2009). V uvedených súvislostiach okresný súd poukázal aj na stanovisko vyslovené Najvyšším súdom SR v rozsudku sp.zn. 1Cdo/53/93 z 28.06.1993, z ktorého možno vyvodíť, že oslobodenie spod obžaloby má v zmysle ust. § 4 zákona č. 58/69 Zb. rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vzatí do väzby pre nezákonnosť, ak k oslobodeniu došlo z dôvodu, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Štát teda musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii potom nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

6. Okresný súd ďalej dôvodil, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Zákon teda výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania, alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Vzhľadom na uvedené je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Tento právny nárok treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozsudok NS ČR z 23.02.1990, sp.zn. 1Cz/6/90, rozsudok NS SR z 28.06.1993 sp.zn. 1Cdo/53/93, rozsudok NS SR z 30.11.2009, sp.zn. 4Cdo/183/2009, obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co/295/2013).

7. Pokiaľ ide o samotnú výšku žalobcom uplatneného nároku v prejednávanej veci, žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady trov obhajoby v trestnom konaní spolu vo výške 1.557,82 eur (750 eur titulom zaplatenia faktúry č. 2015/20 zo dňa 07.05.2015, 688,30 eur titulom zaplatenia faktúry č. 2016/11 zo dňa 05.02.2016, ktorými JUDr. V. K. fakturoval žalobcovi poskytnuté právne služby, 119,52 eur titulom zaplateného znaleckého posudku č. 61/2014 zo dňa 26.09.2014, ďalej sa podanou žalobou domáhal nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur. V rovnakom znení si svoj nárok uplatnil i v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody u žalovaného listom zo dňa 29.04.2016. Až na základe vyjadrenia žalovaného žalobca podaním doručeným súdu dňa 03.10.2016 nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur rozšpecifikoval na náhradu škody za nezákonné trestné stíhanie vo výške 1.500 eur a za neprimeranú dĺžku trestného stíhania vo výške 1.500 eur.

8. V časti uplatneného nároku na náhradu škody v súvislosti s trovami obhajoby v trestnom konaní súd konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, že v trestnom

konaní vynaložil celkové preukázateľné trovy obhajoby vo výške 1.557,82 eur. Žalobca poukázal na vystavené faktúry, pričom neprodukoval žiadny dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, že predmetné faktúry boli vystavené Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Jančí, s.r.o. práve v súvislosti s poskytovaním právnych služieb v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok sp.zn. 8T/93/2014, resp. v súvislosti s podaním sťažnosti v konaní ČVS: ORP - 346/00 - RK - 2013. Žalovaný opakovane v konaní namietal vyčíslenie trov obhajoby, a to v písomnom vyjadrení zo dňa 26.08.2016, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 26.09.2016 a v zmysle uznesenia č.k. 7C/111/2016-35 zo dňa 23.09.2016 bol vyzvaný na písomné vyjadrenie sa k vyjadreniu žalovaného, k označeniu dôkazov na preukázanie svojich tvrdení, a to v lehote 15 dní od doručenia uznesenia, pričom na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadať (§ 153 v spojení s § 149 CSP). Žalobca sa k podaniu žalovaného vyjadril podaním doručeným súdu dňa 03.10.2016, v ktorom opäť neprodukoval žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení týkajúcich sa výšky vynaložených trov na obhajobu napriek tomu, že boli žalovaným namietané a spochybňované. Až na pojednávaní konanom dňa 29.06.2017 právny zástupca žalobcu žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu vypočítania svedka JUDr. K., ako aj predloženia dôkazov o zaplatení vystavených faktúr. Uvedený návrh však súd s poukazom na ustanovenia Civilného sporového poriadku neakceptoval, keď na označenie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení bol žalobca vyzvaný uznesením zo dňa 23.09.2016, pričom žalobca v predmetnej veci zostal nečinný. Z uvedených dôvodov súd v zmysle § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. posudzoval uplatnený nárok na náhradu škody v súlade s ustanoveniami vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Vychádzajúc z tvrdení sporových strán a z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Ružomberok sp.zn. 8T/93/2014 medzi stranami nebolo sporné, že obhajca žalobcu v uvedenom konaní JUDr. V. K. prevzal právne zastupovanie v uvedenej veci dňa 07.05.2015, keď predtým bol v predmetnom konaní zastúpený JUDr. K. E. - advokátom, pričom obhajca JUDr. V. K. v prebiehajúcim trestnom konaní vykonal tri úkony (hlavné pojednávanie dňa 27.05.2015 a 15.06.2015, verejné zasadnutie o odvolaní dňa 28.01.2016), pričom obhajcovi v trestnom konaní JUDr. V. K. vznikol nárok na odmenu v celkovej výške 459,44 eur + 20 % DPH (91,88 eur), teda celkovo spolu 551,33 eur. Pokiaľ ide o úkon právnej služby vykonanej zo strany obhajcu, a to návrh na vykonanie dôkazu zo dňa 15.05.2015, ktorým obvinený prostredníctvom právneho zástupcu navrhoval predvolať na pojednávanie znalca MUDr. Tibora Letku, za tento úkon obhajcovi odmena neprislúcha, keď uvedený úkon bol navrhovaný už dňa 13.11.2014 obvineným zastúpeným JUDr. K. E.. V zmysle uvedeného je potom uplatnený nárok na náhradu škody dôvodný a preukázaný v časti 551,33 eur. V ostatnej časti, pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov obhajoby v časti prevyšujúcej priznaný nárok, súd žalobu ako nedôvodnú, nepreukázanú zamietol, keď žalobca neprodukoval žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení, pokiaľ ide o vystavené faktúry č. 2015/20 a 2016/11, nebolo preukázané, ktorej konkrétnej právnej veci sa týkali, aké konkrétne úkony právnej služby boli poskytnuté a či boli poskytnuté. Taktiež pokiaľ ide o predložené vyúčtovanie za znalecký posudok vo výške 119,52 eur, z predloženého dôkazu nevyplýva, že by vyúčtovanie bolo zaplatené žalobcom, keď smeruje k osobe JUDr. K. E..

9. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to vo výške 1.500 eur ako náhrada škody za nezákonné trestné stíhanie a 1.500 eur za neprimeranú dĺžku trestného stíhania, súd v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol poukazujúc pritom na ust. § 15 ods. 4 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Z predloženej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zo dňa 29.04.2016 vyplýva, že sa žalobca domáhal predbežného prerokovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur (okrem trov obhajoby vo výške 1.557,82 eur), pričom v priebehu konania svoj nárok žalobca modifikoval, avšak podľa názoru súdu nárok na náhradu škody za nezákonné trestné stíhanie vo výške 1.500 eur a nárok na náhradu škody v dôsledku neprimeranej dĺžky trestného stíhania vo výške 1.500 eur sú odlišné nároky, ktoré zo strany žalobcu neboli predbežne prerokované príslušným orgánom. Z uvedených dôvodov bolo potom potrebné v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

10. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo, keď strany sporu mali vo veci úspech čiastočný.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti jeho výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,33 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V tejto časti žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal,

že rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon, pretože rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca označil za nezákonné rozhodnutie, od ktorého odvodzoval svoj nárok na náhradu škody, uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe ČVS: ORP - 346/00 - RK - 2013 zo dňa 13.06.2013 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v spojení s uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Ružomberok č. 1Pv/240/13/5508 zo dňa 16.07.2013 o zamietnutí sťažnosti obvineného L. N. ako nedôvodnej, a to z toho dôvodu, že uvedené trestné konanie skončilo oslobodením spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom. Odvolateľ mal za to, že neskoršie rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné. Konštrukciu, ktorú uvádzal žalobca, t.j. že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné s poukazom na skutočnosť, že bol spod obžaloby oslobodený, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Tento zákon v žiadnom ustanovení takúto konštrukciu neupravuje a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. Žalobca odkazoval na záver rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/53/1993 o vynaložení nákladov na trovy nutnej obhajoby, hoci u obvineného L. N. dôvody povinnej obhajoby neboli dané. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní určoval súd. Súd teda v žiadnom prípade nemôže byť príslušným orgánom na zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a už vôbec nie extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý je vzhľadom na znenie citovaného zákonného ustanovenia vylúčený (je to iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom). Extenzívny výklad je o to viac neprípustný, že zákon č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej, absolútnej, objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Prípadné rozhodnutie súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva účinného na území SR, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (na porovnanie II. ÚS 163/2013). Zdôraznil, že akékoľvek spájanie, resp. spoločné posudzovanie dvoch typov rozhodnutí, a to rozhodnutie o vznesení obvinenia (§ 206 Trestného poriadku) a rozsudku o vine, resp. nevine obvineného (§ 284 a nasl. Trestného poriadku) v kontexte zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. je neprijateľné a nelogické a nemožno k nemu dospieť ani extenzívnym výkladom tohto zákona. Kým rozhodnutie o vznesení obvinenia má svoj základ v prijatí odôvodneného záveru o tom, že trestný čin spáchala určitá osoba (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku), ktoré však v žiadnom prípade nemožno stotožniť so záverom o vine tejto osoby, odsudzujúci, resp. oslobodzujúci rozsudok má svoj základ v závere súdu o vine, resp. nevine tejto osoby, a to v prípade uznania viny bez akýchkoľvek pochybností (tento záver môže prijať v zmysle Ústavy SR jedine súd). Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu, preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybností o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Zákon predpokladá ako ďalšie štádium trestného konania konanie pred súdom, v ktorom súd ako jediný Ústavou SR a zákonom zmocnený orgán, rozhodne o vine, resp. nevine obvineného. Paušálne zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že nedošlo k odsúdeniu obvineného a len preto, že objektívna zodpovednosť je súdom vykladaná nad rámec zákona, je v rozpore so zmyslom a účelom zákona. Žalobca si trestné stíhanie zavinil sám a akákoľvek náhrada škody by preto bola v rozpore s dobrými mravmi. Nešlo v danom prípade o svojvoľný postup orgánov činných v trestnom konaní, ale o jediný možný a zákonný postup pre zistenie trestnoprávnej zodpovednosti za skutok, ktorý sa stal a je trestným činom. Ani v prejednávanom konaní o náhrade škody totiž nemožno strácať zo zreteľa základnú skutočnosť, že dôvodom pre vznesenie obvinenia bolo konanie obvineného, ktoré bolo protiprávne a až na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní bolo v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obvineného rozhodnuté o jeho oslobodení spod obžaloby. Ústavný súd SR vo svojom Náleze IV. ÚS 296/2014 zo dňa 06.05.2015 konštatuje, že aj prípadné oslobodenie páchatel'a spod obžaloby v trestnom konaní neznamena, že sa nedopustil protiprávneho konania, čo má vplyv na príčinnú súvislosť medzi škodou, ktorej náhradu si uplatňoval a obvinením, ktoré mu bolo

v trestnej veci vznesené. V ďalšej časti odvolateľ citoval z rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 8T/93/2014-473 zo dňa 15.06.2015, ako aj z uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/133/2015-506 zo dňa 28.01.2016, z ktorých vyplýva, že v tomto prípade súd aplikoval zásadu in dubio pro reo. Sankcionovanie orgánov činných v trestnom konaní civilnými súdmi za ich činnosť uskutočňovanú na základe a v medziach zákona je preto neprípustným zásahom do ich právomocí a je nepochopením systému trestného konania v právnom poriadku Slovenskej republiky. Keďže pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím, je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t.j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná podmienka, a to existencia nezákonného rozhodnutia, nie je daný v tejto veci už samotný základ nároku uplatňovaného žalobcom, z ktorého dôvodu odvolateľ žiadal návrh žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť. Objektívna zodpovednosť štátu nie je zodpovednosťou za všetko, teda aj za to, že trestné stíhanie si obvinený zavinil sám. Trestné právo má charakter verejného práva a verejný záujem má prednosť pred záujmom súkromným. Trestné stíhanie bolo vedené legálne a bolo povinnosťou orgánov v trestnom konaní trestne stíhať obvineného. Žalobca nepreukázal, že nemalo byť vznesené obvinenie, že vznesenie obvinenia malo byť zrušené, že nemala byť zamietnutá sťažnosť prokurátorom a ani že nemala byť podaná obžaloba. Zákon č. 514/2003 Z. z. nepredpokladá pre vznik náhrady škody nezákonným rozhodnutím takýto čisto formalistický názor, že oslobodenie spod obžaloby spôsobuje nezákonnosť trestného stíhania. Súd vyhovel žalovanému a výšku účelne vynaložených trov konania znížil, aj keď žalovaný výšku trov konania namietal len z opatrnosti, pretože žalovaný popieral samotný základ nároku. Okresný súd v rozsudku určil lehotu na plnenie žalovanému, a to tri dni od právoplatnosti výroku tohto rozsudku. V odvolaní žiadal o určenie dlhšej lehoty, napr. 30 dní od právoplatnosti rozsudku, pretože nie je technicky možné zabezpečiť po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku vyznačenie jeho právoplatnosti, zaslanie rozsudku s vyznačenou právoplatnosťou z Okresnej prokuratúry Ružomberok na netrestný odbor Generálnej prokuratúry SR a jeho predloženie na ekonomický odbor Generálnej prokuratúry SR a vyplatenie priznanej náhrady škody.

12. Žalobca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril, výzvu na vyjadrenie prevzal právny zástupca žalobcu dňom 26.08.2017.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 379 a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,33 eur a vo výroku o trovách konania, potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny. Rozsudok okresného súdu v časti výroku o určení lehoty na plnenie zmenil podľa § 388 CSP. Výrok rozsudku, ktorým v ostatnej časti súd žalobu zamietol, zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

14. Vo vzťahu k časti výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,33 eur, odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcu a vecne správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu v predmetnej časti je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k potvrdzujúcej časti rozhodnutia prvoinštančného súdu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné z týchto dôvodov:

16. Základným právnym rámcom pre posúdenie uplatneného nároku je predovšetkým zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov a tiež ustálená judikatúra súdov vzťahujúca sa k danej problematike, na ktorú správne poukazoval okresný súd a ktorá bola rozhodujúca aj pre právne závery súdu prvej inštancie v aktuálne prejednáwanej veci pri zachovaní princípu právnej istoty. Okresný súd v napadnutom rozsudku správne aplikoval a interpretoval ustanovenia citovaného zákona.

17. K nesplneniu základných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody - nedostatok nezákonného rozhodnutia - ako hlavnej odvolacej námietky žalovaného je potrebné zdôrazniť, že podľa ustálenej judikatúry súdov SR právny nárok jednotlivca na náhradu škody v prípade, ak trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku, treba vo všeobecnej rovine odvodiť z princípov právneho štátu. V materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca (z Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016).

18. Z uvedeného vyplýva, že štát je povinný niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré svojou činnosťou priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní viesť vyšetrovanie a stíhať trestnú činnosť, na strane druhej sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukáže ich postup ako mylný a tým zasahujúci do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je teda rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili svoje pôvodné podozrenie, ale či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

19. V prejednávanej veci sa výsledok trestného stíhania v podobe právoplatného odsúdenia žalobcu v procesnom postavení obžalovaného nedostavil. Nenaplnil sa tak základný účel trestného konania - vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti voči páchatelovi. Štát sa stal teda zodpovedným za vedenie trestného stíhania voči žalobcovi, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom.

20. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto zákonného ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho gramatického výkladu. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej gramatický výklad právnej normy slúži len na prvotné priblíženie k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti výkladu, resp. na jej doplnenie alebo spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na úroveň gramatického výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie prispieť k zisteniu obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.

21. Ustálená judikatúra súdov v prípadoch uplatnených nárokov na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, vychádza zo zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi, bola odčinená. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie sp.zn. 4MCdo 15/2009, rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo 194/2010, ale aj nálezy Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 25/2011, sp.zn. I. ÚS 540/2016.

22. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanej veci boli splnené všetky kumulatívne zákonné predpoklady na vznik zodpovednosti štátu za škodu, a to nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a výškou spôsobenej škody.

23. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/2013, odvolací súd dodáva, že jeho argumentácia je z uvedeného rozhodnutia vytrhnutá z kontextu. V predmetnom rozhodnutí je riešená otázka zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Ústavný súd v danej veci riešil otázku premlčania nároku na náhradu škody a či do nároku na náhradu škody možno započítať aj nárok za nezákonnú väzbu. Konkrétne individuálne okolnosti danej veci teda nemožno vzťahovať na prejednávanú vec.

24. Odvolací súd tak opätovne poukazuje na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít - Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR a ich judikatúru vzťahujúcu sa k danej problematike citovaných vyššie. Z uvedenej argumentácie odvolacieho súdu vyplýva, že odvolacie dôvody žalovaného týkajúce sa základu nároku uplatneného žalobou boli neopodstatnené. Vo vzťahu k sume priznanej žalobcovi prvoinštančným súdom napadnutým rozhodnutím odvolateľ nepodal žiadne odvolacie námietky, a preto tieto neboli predmetom preskúmania odvolacím súdom (§ 380 ods. 1 CSP). Zároveň krajský súd v súdnej veci nezistil existenciu väd, ktoré by sa týkali procesných podmienok, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP).

25. Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalovaného vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil v konaní vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 - 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,33 eur, ako vecne správny potvrdil.

26. Odvolaním žalovaný napadol v závere odvolania časť výroku rozsudku, ktorým prvoinštančný súd určil lehotu na plnenie žalovanému, a to tri dni od právoplatnosti rozsudku. V prípade, že žalovaný bude zaviazaný na plnenie sumy 551,33 eur, požiadal o určenie dlhšej lehoty na plnenie, napr. 30 dní od právoplatnosti výroku rozsudku, pretože nie je technicky možné zabezpečiť po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku vyznačenie jeho právoplatnosti, zaslanie rozsudku s vyznačenou právoplatnosťou z Okresnej prokuratúry Ružomberok na netrestný odbor Generálnej prokuratúry SR a jeho predloženie na ekonomický odbor Generálnej prokuratúry SR a vyplatenie priznanej náhrady škody žalobcovi.

27. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

28. Lehota na plnenie je 3 dni, pričom plynie od právoplatnosti rozsudku. Lehota na plnenie (tzv. paričná lehota) môže byť tiež rozhodnutím súdu predĺžená, ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti prípadu, spravidla v prípadoch, keď je splnenie uloženej povinnosti v lehote 3 dní objektívne nemožné.

29. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 232 ods. 3 CSP odvolací súd v nadväznosti na dôvody odvolania zmenil rozsudok okresného súdu v časti výroku o určení lehoty na plnenie tak, že určil žalovanému dlhšiu lehotu 30 dní na plnenie, ktorá má slúžiť na administratívne zabezpečenie potrebných finančných prostriedkov v záujme splnenia povinnosti v súdom určenej lehote.

30. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným a spravodlivému usporiadaniu veci.

31. Vo vzťahu k výroku, ktorým v ostatnej časti súd žalobu zamietol, zostal tento výrok nedotknutý rozhodnutím odvolacieho súdu, keďže ani jedna z procesných strán proti nemu nepodala opravný prostriedok.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalobcovi v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP)

má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu a naopak, taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku žiadnej zo strán sporu (u prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenie NS SR sp.zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

33. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).